Üzenet a gólyához

Talán hét-nyolc évvel ezelőtt kezdődhetett a következő kis történet.

Otthon dolgoztam épülő házunkon, a kéményt emeltem a tetőgerinc fölé, jó magasra, hogy biztosan legyen majd huzat. Fedőlapot is öntöttem rá (magyarul kalapot), három lyukút, mert ennyi kürtő van a kéményben. Az utolsó simításokat végeztem rajta, amikor egy belső gondolattól indítva egy százas szeggel a következő ábrát rajzoltam rá:

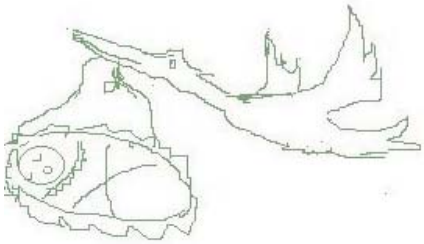

Gondoltam, üzenek vele az égbe, hátha erre repül majd egy gólya, és elviszi a hírt abba a világba, ahol az ilyen ügyekben dönteni szoktak. Nagycsaládban nőttem fel, öten aludtunk egy ágyban gyerekek, egyik fejtől, másik lábtól, és akkor sem reklamált közülünk senki, amikor csak nagykabáttal takaróztunk. Ma felnőttként itt állok egy jó nagy ház közepén, sokkal nagyobban, mint amekkorára szükségünk lenne, és azon gondolkozom, hogy mit kezdünk mi ezzel hárman. Hárman, és nem többen. Pedig de szerettem volna még egy pár csemetét! De hát ebben egyedül nem dönthetek. Hiába adtam félig-meddig igazat a szomszédban dolgozó erdélyi Domi bácsinak, hogy egy gyerek nem gyerek, azt azért már megtanultam, hogy ne azon keseregjek, ami nincs, hanem annak örüljek, ami van! Hiszen már van egy kislányom, akiben oly sok örömem telik. Ehhez hasonló gondolatok forogtak bennem, miközben a kémény kalapját igazgattam, és amikor belerajzoltam a vágyamat, nem bírtam megállni, hogy meg ne mutassam Domi bácsinak.

Miután alaposan szemügyre vette, nagyon komolyan ezeket mondta: „Tudd meg, Róóóbikám”, az ó-t mindig jól megnyomta (a szomszédok Robinak hívnak), „ezt most nagyon okosan tetted! Lehet, hogy más kacagna ezen, de mi tudjuk azt, hogy az ég angyalai belelátnak a szívekbe, s nem fordulnak el attól, aki hisz bennük.” Mind a ketten nevettünk, mit lehet tudni, hogy mit hoz a jövő, és a kémény tetejébe rajzolt gólya a pólyás babával kettőnk titka maradt. A feleségemnek sem árultam el. Attól féltem, hogyha megtudja, vesz egy vadászpuskát, kiül a kúpcserépre, és akkor még a vágyaimnak is lőttek. A kémény kalapját azóta sokszor belepte már a hó, nyaranta galambok ücsörögtek rajta, Domi bácsi pedig régen hazautazott. Az élet szekere ballagott tovább a gyáli döcögősön, néha kicsit erre, néha kicsit arra, de azért valahogy mégiscsak előre.

Tavaly előtt decemberben a gyáli Mi-házunk karácsonyát ünnepeltük. Akkorra már némelyikünkben eldöntött tény volt, hogy Böjte Csaba és a dévai élmények hatására részt veszünk a januárban induló gyermeknevelői tanfolyamon. A fenyőünnepség végén mindnyájunk anyukája, Juhos Évike nagyon szép, kézzel készített apró ajándékhegyet rakott az asztalra. Mindenki kedve szerint válogathatott az ügyesen hajtogatott, ragasztott, ízléses apróságok között. Mire odakeveredtem, már csak néhány ajándék volt az asztalon, közöttük egy pici pólyás baba. Senki nem vitte el, de én egyszerűen nem tudtam otthagyni. Mutattam is a feleségemnek, akinek sikerült nagy nehezen beadnia a derekát a nevelőszülőségbe: „Látod, majd ilyen stünci apróságot fogunk hazahozni! Minimum hármat!” „Persze, aranyom, én meg majd elköltözök itthonról”, volt a válasz. A tanfolyam végét a feleségem már nem tudta megvárni. Áldott állapotba került, és 2002. szeptember ötödikén negyvenkét évesen egy csodálatos kislánynak adott életet! Mikor kihozták a babát a műtőből, és megmutatták, én csak néztem, és potyogott a könnyem. Amikor pedig másnap látogatóba mentem a kórházba, nem bírtam ki, hogy gondolatban ne kérjem meg két kiló húszdekás kislányomat: „Jázminka, ha a jó Istenkétől jöttél, akkor mosolyogj egyet!” Hatalmas mosoly volt a válasz, amitől megint elbőgtem magam.

Mennyivel más negyvenen túl megélni egy ilyen csöppséget, mint húszévesen, amikor az ember nem lát, nem hall, és azt sem tudja, hogy merre van az előre! Feleségem, aki csodálatos asszony, olyan szerető anyává vált, olyan új, benső érzéseket, felismeréseket élt át, amikről álmodni sem tudott. Nem mertem volna Zsuzsit összeereszteni egy anyafarkassal. Szerintem az állatvédőknek sem tetszett volna. Már hetek óta itthon voltunk, és élveztük az éjszakai pihenés gondolatban megélt lehetőségeit, amikor az egyik napon belém hasított a felismerés. A kémény tetejére rajzolt gólya jutott eszembe, amelyről már évek óta tökéletesen megfeledkeztem. Beleborzongtam! Alig tudtam türtőztetni magam, hogy mielőbb színt valljak e téren a feleségemnek! Elmondtam neki, hogy már sokadik éve merényletet készítettem ellene! Az égnek üzentem a vágyaimról, és gólyát ugyan egyet sem láttam Gyálon, de kérésemet meghallgatták. Ez így olyan viccesnek tűnik, pedig nem az! Hát mégis lehetséges az, hogy ha az ember állhatatosan akar valamit, akkor Isten megadja neki! Bizony nagyon is lehetséges! Velem megtörtént.

Most, hogy nagy nehezen kitavaszodik, a díszfaiskolákat járom. Elhatároztam, hogy kislányom tiszteletére ültetek egy jázminbokrot a házunk mellé. De hogy a nagyobbik lányomról se feledkezzek meg, megkérdeztem, hogy mi a kedvenc virágos bokra. Ő a babarózsát választotta. Hogy teljes legyen a kép, Zsuzsinak pedig egy díszeperfát ültettem, mert nagyon szereti a fán termő epret. Így lettek ők az én virágos kertem! Most már csak annyi a dolgom, hogy gondozzam, ápoljam őket, mert ha majd tavasszal kirepülnek a méhek, és rászállnak a családom virágos bokraira, tudniuk kell, hogy az a nektár, amit azokról gyűjtenek, az mind-mind az ég ajándéka.

Való Zénó